

Kattegatbroen

Vinterstemning fra Samsø

Af Vibeke Grønfeldt

Planen tynger mig ned til bunden af mig selv. Den bærer hverdagens forsvinden med, som var den ikke forsvinding, men noget, der kunne fanges og beskrives. Truslen om en motorvej forbi vinduerne.

Syreneerne, vandhullet, diget, brombær, mudder, jordknolde, regnorme, fodspor, viber, lærker, gravhøje, årstider, årtusinder under asfalt.

For fartens skyld.

Skrivebordets forsvinden i ubegribelig støj. Forårs- og høstdufte opløst i stank....Nattelys og – mørke gennemskåret af isnende lyskegler, fejtet ud over hav og horisont af evigt blændende rotorblink og neonfarvede fjernlygter. Vindens stank af benzin, dieselolie og brændt gummi gennem græsset, gennem buske og træer, ind gennem alle sprækker. I mund, lunger, blod, tanker.

For fartens skyld.

Vi er et andet sted, men ikke i os selv.

Vi hører ikke regn og bier, lugter ikke samme muld, spiser ikke samme brød. Drømmer ikke.

Drengen lister ikke ind i sin krog i samme langtåede uldsokker med samme plastikspand fuld af legesager til at skille ad i de mindste dele.

Dagen med ham er forsvundet i larmen.

Han kommer ikke ind i samme varme for at tørre næsen med bagsiden af hånden. Ikke en klar saltvandsdråbe, men tilsodet og – støvet slim. Han skubber sine mudrede sko af. Ikke samme slags mudder.

Han kommer ikke mere.

Truslen om asfalten er allerede asfalt.

Vi er her endnu trods det, der venter os. Hvordan går det til?

Vi er her, men ikke som før.